

хора-та, нито пакъ обуца-та щѣхъ да са носѣтъ. Хиляды пѣти са е забѣлѣжвало, че кой-то са залавя за чуждѣ работѣ, бива сѣкога и опърничѣвъ и дѣрливъ. Той по-скоро ще развали сичкѣ-тѣ работѣ и ще стане смѣхъ на хората, нѣ пакъ нѣма да са попыта отъ добры-тѣ и честны-тѣ хора.

На еднаж збѣста щука дошло на ума да са залуви за занаята на коткѣ-тѣ. Не са знае, отъ зависть къмъ коткѣ-тѣ ли го е направила, или са насытила на рыбѣ, че ѣ са пощѣло да си куса и мышкы. Тя намѣрила еднаж коткѣ и ѣ са примолила да ѣ заведе въ хамбаря да си полови мышкы.

— Че знаешъ ли таж работѣ? пыта котката. Гледай да са не засрамишъ; зашто-то хората текекель не думжтъ: сѣка работа си има мастера.

— Холанъ, кума! Сега ли ще видѣ азъ мышкы? Каквы едры рыбы сѣмъ ловила!

— Кога е тѣй, на добъръ часъ!

Кумы-тѣ отишли въ житница-та и са при-таили да пазѣтъ мышкы-тѣ. Котка-та си наловила мышкы и като са наяла, колко-то щѣла, отишла на друго-то кюше да обиди щука-тѣ. Приближава, нѣ какво да види? Щука-та едвамъ дѣха! Тя примрѣла и са готви душиж да прѣдава. Тя не може да мрѣдне и да са запази отъ плѣхове-тѣ, кои-то ѣ изгрызли опашкѣ-